

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 691

гр. София, 06.01.2024 г.

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 35 СЪСТАВ**, в закрито заседание на пети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина В. Станчева

като разглежда докладваното от Калина В. Станчева Гражданско дело № 20231110127112 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Подадена е нарочна молба от ответника в производството „ФИРМА“ ЕООД, чрез юрк. Г.П., с която се иска изменение на Решение № 18903 от 17.11.2023 г., постановено по гр. д. № 27112/2023 г. по описа на СРС, 35 състав, в частта, с която ответното дружество е осъдено да заплати на процесуалния представител на ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева. Молителят сочи, че молбата му е допустима по аргумент за противното, тъй като се иска изменение на постановения съдебен акт, в частта относно присъдените в полза на другата страна разноски. Намира, че размерът на определения по реда на чл. 38 от ЗА адвокатски хонорар е прекомерен, доколкото в петитума на исковата молба е поискано прогласяване нищожността на член 6 от договора по отношение на договорените в него две услуги – „Фаст“ и „Флекси“. Ето защо счита, че следва да се присъди едно общо възнаграждение за процесуално представителство по иска за нищожност. Моли съда да постанови определение, с което да намали разноските, възложени в тежест на ответника за адвокатско възнаграждение.

В предоставения по чл. 248, ал. 2 ГПК срок насрещната страна е взела отношение по молбата, като намира същата за неоснователна. Счита, че с оглед предоставената правна помощ и съдействие при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗА, право да получи възстановяване на разноските за адвокатско възнаграждение възниква директно за процесуалния представител на ищеца – адв. Б. Б.. Обръща внимание, че ищецът е предявил срещу ответника общо два иска с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, а именно относно клаузата „Фаст“ и относно клаузата „Флекси“. В този смисъл се позовава на правилото, залегнало в чл. 2, ал. 5 от Наредбата от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Моли молбата по чл. 248 ГПК да се остави без уважение.

*Съдът, след като взе предвид доводите на страните и материалите по делото, намира следното:*

Молбата по чл. 248 ГПК от „ФИРМА“ ЕООД е допустима – подадена е от

процесуално легитимирано лице в срока съгласно процесуалния закон, като на л. 45 от делото е представен и списък за разноски по чл. 80 ГПК (инкорпориран в молба вх. № 320706/10.11.2023 г.), съгласно изискването, разписано в т. 9 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

Разгледана по същество, молбата е неоснователна.

Съображенията за това са следните:

Правото да се претендират разноски е регламентирано в чл. 81, вр. с чл. 78 ГПК и безспорно съставлява имуществено субективно право, с което всяка от страните в производството потенциално разполага. С окончателния съдебен акт съдът следва да се произнесе и по сторените разноски.

Безспорно е установено по делото, че между ищеца Л. Х. Т. и нейния процесуален представител - адв. Б. Б. от САК, е възникнало валидно правоотношение по повод предоставяне на правна защита и съдействие по реда на чл. 38 от ЗА – безплатна правна помощ. В случаи като настоящия право да получи разноски за адвокатско възнаграждение при уважаване на заведената претенция по смисъла на чл. 78, ал. 1 ГПК възниква директно за адвоката, респ. нему се присъждат и сторените в хода на производството разноски за безплатна адвокатска защита.

Единственият спорен момент между страните касае размера на дължимото на адв. Б. възнаграждение за оказаното професионално съдействие.

Настоящият съдебен състав не намира причина за промяна на своята позиция, отразена и в атакуваното решение, като счита, че определеният на адв. Б. размер на адвокатски хонорар е в унисон с изискванията на закона и на подзаконовите нормативни изисквания, при съображения както следва.

Нормата на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата) е ясна – „за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковете“.

Формирана е и трайна практика по приложение на правилото на чл. 2, ал. 5 от Наредбата, съгласно която, заплатеното от страната възнаграждение за адвокат се определя дали е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, като съдът, при направено възражение от насрещната страна в срок, може да присъди по-нисък размер на разноските в тази част, но не по-малко от минимално определения размер съгласно чл. 36 от ЗАДв. От значение е търсеният материален интерес, който при обективно кумулативно съединение на искове, се определя върху цената на всеки от исковете, по отделно, а не в сбор (например Определение № 404 от 26.10.2020 г. по ч.гр.д. 2883/2020 г. ВКС, IV ГО).

Съгласно чл. 68 от ГПК цената на иска е паричната оценка на предмета на делото. За защита на различни интереси се предявяват обективно или субективно съединени искове. Съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредбата, адвокатските възнаграждения за осъществяване на процесуално представителство по граждански дела се определя съгласно цената на всеки иск, съобразно вида и броя на предявените искове. Съгласно чл. 7, ал. 2 от посочената наредба, определянето на адвокатското възнаграждение става съобразно материалния интерес, но тълкувани, разпоредбите на чл. 7, ал.2 във вр. чл. 2, ал. 5 от Наредбата, както и като се вземе предвид вида на съединяване на исковете, следва, че под материален интерес по смисъла на чл. 7, ал. 2 от Наредбата, законодателят е имал предвид цената на всеки от обективно кумулативно съединените искове, а не техният сбор. Адвокатското възнаграждение се определя дали отговаря на предвидения в Наредбата, съобразно

материалния интерес, като под материален интерес се взема предвид цената на всеки иск по отделно и се определя за всеки иск по отделно минимално възнаграждение, след което вече определените минимални възнаграждения се събират при определяне на отговорността за разноси. Не е съответно на чл. 72, ал. 1 от ГПК извършеното от въззивния съд тълкуване, тъй като нормата предвижда субективно съединяване на искове, когато има един защитаван материален интерес. Нормата на чл. 72, ал. 2 от ГПК обаче предвижда събиране на държавна такса от всеки интерес при предявяване на различни интереси. С оглед изложеното, спецификата на определяне на минималните размери на адвокатските възнаграждения и специалната норма, която ги регулира, следва да се приложи правилото на чл. 2, ал. 5 от посочената Наредба.

В светлината на изложението и като съобрази, че в настоящото производство са били разгледани две отделни установителни претенции на ищеца – за прогласяване нищожността на две отделни клаузи от процесния договор за кредит, регламентиращи съответно веднъж начисляване на такса „Фаст“ и втори път начисляване на друга такса – „Флекси“, счита, че адвокатско възнаграждение е дължимо за всеки един от двата иска. Съдът е определил за всеки от двата иска адвокатско възнаграждение в минимален размер от 400 лева или общо 800 лева за двата, като с оглед материалния интерес на исковите съдът не може да слезе под този ограничителен праг, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата.

Ето защо и съдът счита, че следва да остави без уважение молбата на „ФИРМА ЕООД по чл. 248 от ГПК поради нейната неоснователност.

Воден от горното, съдът

## **ОПРЕДЕЛИ:**

**ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** молба вх. № 344082 от 30.11.2023 г. по чл. 248 от ГПК от „ФИРМА ЕООД за изменение на Решение № 18903 от 17.11.2023 г., постановено по гр. д. № 27112/2023 г. по описа на СРС, 35 състав, в частта на разноските.

Определението може да се обжалва пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_